

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου.

Σαν βγεις στον πηγαιμό για την Ιθάκη... Η Ιθάκη έγινε σύμβολο από τότε που έγραψε το ποίημα αυτό ο Καβάφης. Και μύθος του ταξιδιού του Οδυσσέα το έντυσε με τη νοσταλγία, το έκανε ύμνο του ξενιτεμού. Πόση η χαρά του γυρισμού. Κι όχι μόνο στη μάνα γη, αλλά στην έννοια Ελλάδα. Πατρίδα, οικογένεια, παράδοση, μια παιγνιδιάρη θάλασσα που σου παιζογελάει, που κουβαλάς μες στην καρδιά, που νιώθεις σαν ταυτότητα, σαν ριζοκάρδι.

Λουλούδι μελιστάλαχτο και για τους ξένους, προσκύνημα και ξαναβάφτισμα για μας. Πολλοί και οι προσκυνητές κι από τη δική μας οικογένεια, την Παροικία. Γλυκό το τραγουδάκι της βουνοπλαγιάς και ο χορός της λυγερής στο πανηγύρι.

Απόλαυση το δειλινό εκεί στην άκρη του γιαλού, ξεφάντωμα το κολύμπι στη θάλασσα την γαλανή, τη παιγνιδιάρη που δεν κουράζεται και δεν ξεκουράζεται. Ροδόσταμο οι μέρες των διακοπών, ανάπαυλα σοφή στη ρουτίνα της κάθε μέρας.

Όλοι έχουμε ασχολίες, όλοι έχουμε κάτι να κάνουμε και πέρα από την ανάγκη της δουλειάς, όλοι έχουμε κάποιες ευθύνες. Και δεν μιλάω για τους γέρους, που το δικαιούνται να το παίζουν χαλαρά, μιλάω για μας τους νέους στα 80, στα 90, κάτι τέτοιο.

Σου λέω, φίλε μου, η ζωή είναι κίνηση και οι νέοι δικαιούνται τη διακοπή για λίγο. Αρχισε το ταξίδι του χθες ο Γιάννης Δραμιτινός και ο Τσερδάνης την περνάει στη θάλασσα στη Λέσβο. Φαίνεται θυμήθηκε τα νεανικά του χρόνια με το πόλο, δεινός κολυμβητής στη νιότη του. Εσύ ετοιμάζεις τις βαλίτσες σου κι εγώ καθουμαι και τραγουδάω... «νερατζούλα φουντωμένη που 'ναι τ' άνθη σου... φύσπεξε βοριάς κι αέρας και τα τίναξε...

Ε, και λοιπόν; Ναι, γερνάμε, αλλά γερνάμε παλικαρίσια! Αφού μου δίνουν οι νέοι το μαντήλι να χορέψω, αφού με εγκρίνουν, θα χορέψω, Γιώργο μου κι εσύ κάτσε και γράψε, ακόμα και στις διακοπές...

Εγώ την Ελλάδα την ζω όμορφη με την αγάπη μου, χωρίς τις μικρότητές της. Και είμαι μαζί σας αγκαλιά μ' ένα κύμα γαλανό και με τον Οδυσσέα ταξιδιώτες για την Ιθάκη.

Θα σου πω με το ποίημά μου και κάτι που ένιωσα σ' ένα ταξίδι στο λεωφορείο πηγαινόντας για το Σούνιο με Αυστραλούς παράγοντες σε κάτι ειδικές πτήσεις που έκανε η Ολυμπιακή τον πρώτο καιρό που άρχισε πτήσεις και στην Αυστραλία.

ΠΑΡΑ ΘΙΝ ΑΛΟΣ

Εδώ αφήστε με εδώ, ταξιδευτές συντρόφοι.

Εδώ, σ' αυτά τα βράχια,
δίπλα στο καθαρό νερό, το καταγάλανο.
Να γονατίσω να εξαγνιστώ.

Να πω από τον πόνο, από το πνεύμα
Κι' από την ομορφιά αυτής της γης,
ν' αγκαλιαστώ τη ρίζα μου,
να ξαναβρώ ποιος είμαι.

Γρανάζια και ανάγκη η ζωή
κι' εγώ ένα μερμήγκι στην προσπάθεια.
Χρόνια και χρόνια αγώνας
και μάθηση και μίμηση και πλάνημα.

Αφήστε με, συντρόφοι
να αποβάλλω εμαυτόν,
να λυτρωθώ από το ξέρω.

Κομμάτι είμαι αυτής της γης,
κομμάτι απ' τον αέρα
κι' από το φώς κι απ' το νερό.
Αφήστε με, συντρόφοι
εδώ να, «παρα θιν αλός»
να βρω τον Οδυσσέα.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Να σ' ευχαριστήσω πρώτ' απ' όλα για το λυρισμό στο κείμενό σου που φώτισε το γραφείο μου και πλημμύρισε την καρδιά μου. Τέτοια κείμενά σου και ποιήματα στολίζουν την εφημερίδα μας και εκφράζουν τους αναγνώστες τής σελίδας μας.

Περισσότερο ίσως από τον Οδυσσέα, ο μεγάλος Καβάφης έκανε σύμβολο τού ξενιτεμού την Ιθάκη, που επισκέφθηκα με τον Γιώργο Μεσσάρη μια βροχερή ημέρα πριν μερικά χρόνια. Μικρό νησί στη σκιά τής Κεφαλλονιάς, η Ιθάκη σε γοπεύει με την ομορφιά και την ιστορία της μόλις πατήσεις τη γη της και με την πρώτη αναπνοή σου έρχονται στο

νου οι στίχοι τού Καβάφη.

Ομως, Ελλάδα δεν είναι μόνο η Ιθάκη, ούτε η Σύμη, ούτε τα μεγαλοπρεπή βουνά και οι δαντελένιες παραλίες της. Ελλάδα δεν είναι μόνο το τοπίο που γοπεύει τους τουρίστες, είναι και το συναίσθημα που σου ζεσταίνει την ψυχή ακόμη και όταν περπατάς στη κακόγουστη τσιμεντούπολη Αθήνα.

Είναι η περηφάνεια για τους προγόνους σου, τους περίφημους τής αρχαιότητας και τους σύγχρονους, αλλά και τής οικογένειάς σου. Κάθε φορά που το πλοίο φτάνει στο λιμάνι τής Σύμης θυμάμαι με υπερηφάνεια τον παππού μου, που πνίγηκε όταν βούλιαξε το καϊκι του στα νερά της, 35 χρονών παλικάρι, για να σώσει το τουρκάκι που θα φιλοξενούσε μερικές ημέρες...

Ελλάδα είναι να βλέπεις το μαρτυρικό Σούλι από ψηλά στο εκκλησιάκι τού Αγίου Δονάτου και να γευματίζεις με τον Μιχάλη Κάλλη κάτω από τα δέντρα στις όχθες του Αχέρωντα με τα κελαρυστά γάργαρα νερά του πριν καταλήξουν στον Αδν.

Ελλάδα είναι το προσκύνημα και ξαναβάφτισμα για μας, όπως πολύ όμορφα περιγράφεις το γυρισμό στα πάτρια χώματα, που αγιάστηκαν με το αίμα των ηρωικών παιδιών της που τα πότισε.

Δεν ξέρω αν όλοι οι συμπατριώτες μας νιώθουν έτσι την Ελλάδα όταν την επισκέπτονται, άλλωστε γι' αυτό εγώ δεν έχω επισκεφτεί την Μύκονο ή τη Σαντορίνη. Αν θέλω ειδυλλιακά – ρομαντικά τοπία θα τα βρω και αλλού, εδώ στην Αυστραλία, ή... στο Φιτζι. Σαν νέο παιδί κι' εγώ στα 80 μου και βάλε, αντέχω ακόμη την ταλαιπωρία τού μακρινού ταξιδιού στην πατρίδα και όσο αντέχω θα κάνω το προσκύνημά μου κάθε χρόνο...

